

DVA kostely, JEDNA farnost

Kostel
Narození
Panny Marie
v Michli

PROSINEC 2020
ČÍSLO 12
ROČNÍK 25

Kostel
sv. Františka
z Assisi
v Krči

FARNÍ LIST

Milí farníci,

chtěl bych vám, jak nejlépe dovedu, vyjádřit to, co nosím v srdci. Má to vlastní jméno: Ježíš. On mě kdysi povolal, abych krácel po tomto světě, nesl a hlásal Jeho slovo a Jeho přítomnost každému, s kým se potkám na své životní cestě. Později jsem pochopil, že i já sám budu ten, kdo přijímá: Od každého člověka jeho životní příběh i jeho nejrůznější situace, všechny velice rozmanité a cenné. Takže budu milovat a zároveň přijímat lásku, že budu hledat za každou cenu společenství s každým člověkem. A tak jsem pochopil, že můj život bude zasvěcen následování Krista a současně se budu snažit kráčet s dalšími lidmi po životních cestách; že budu tvořit společenství, a nikdy se nebudu izolovat od lidí.

Blíží se Vánoce, totiž tajemství Ježíšova života, které vyjadřuje asi nej-

jasnějším způsobem Boží vůli „být s námi“ (dokonce Ježíšovo jméno, jaké anděl Gabriel vyslovil při zvěstování k Panně Marii, totiž „Emmanuel“, znamená „Bůh s námi“).

S radostí si uvědomuji, že to moje povolání bylo, dá-li se to říci, vánoční, protože to bylo povolání ke společenství s lidmi, ke vzájemnému sdílení vlastního života. A že toto sdílení vlastního života s lidmi je sdílením mého života s Ježíšem.

Přeji vám takové Vánoce, že budete cítit Ježíšovou přítomnost v sobě i ve vašich rodinách, a to jako malé Dítě.

P. Alberto

Na čem záleží papeži Františkovi

Text ze svazku *Nebe na zemi. Milovat a sloužit, aby svět byl proměněn*
Lze ještě vůbec věřit v možnost nového, spravedlivějšího a bratrského

světa? Lze skutečně doufat v takovou proměnu společností, v nichž žijeme, aby v nich nevládl zákon silnějšího a arogance bůžka peněz, nýbrž úcta k lidské osobě a logika nezištnosti? Umím si představit výraz, jaký se objeví na mnoha tvářích v reakci na tato slova, na tyto „naivní“ otázky. Lehce povytažené koutky rtů, křivka skeptického pousmání nebo v nejlepším případě soucitnosti, jež nás unášejí k životu ve společnosti bez iluzí.

Máme tedy vzít na vědomí, že svět se svými nespravedlnostmi „do nebe volajícími o pomstu“ je nezměnitelný? A nám, lidem církve, zbývá pouze úkol kázat pasivní odevzdanost nebo s náležitou zacykleností hlásat stejně pravdivé jako abstraktní principy?

Opusťme povrchnost a vydejme se na větší hloubku, jako bychom se nořili do nitra pramene v hledání původu oné tajemné síly, která nepředvídatelně žene proud vody všude kolem a proměňuje okolní krajinu a půdu. Tento počátek proměňující křesťanské dynamiky lze s velkou názorností nalézt ve zkušenosti Apoštola národů, Pavla z Tarsu, kterého Pán na cestě do Damašku vyhodil ze sedla svým mocným a milosrdným pohledem. „*Tehdy Pavel pochopil, že jeho spása nezávisí na dobrých skutcích vykonaných podle zákona, ale na skutečnosti, že Ježíš také pro něho – pronásledovatele – zemřel, byl a je vzkříšen.*“ (Benedikt XVI.) Pavel neudělal pro setkání s Ježíšem vůbec nic, nebyla to

jeho iniciativa. Neučinil nic, čím by si zasloužil ten pronikavý pohled lásky, jímž se Bůh nečekaně obrátil na svého „politického nepřítele“. Ani „*dobré skutky vykonané podle zákona*“ – říká papež Benedikt – „*mu nemohly vysloužit spásu. Naprostá nezištnost, jíž se dávný pronásledovatel nevzpouzí, nýbrž ji svobodně přijímá do té míry, že tato událost udá dominantní tón celému jeho životu. Milosrdná láska, jejímž zaníceným svědkem se Pavel stává a kterou dobře známe díky jeho listům, není ničím jiným, než tajuplným odleskem milosrdenství, které potkal ve svém životě.*“

Křesťanská slova v naší době často vyprchávají, ztrácejí svůj význam. Láska, milosrdenství... výrazy vyvolávající dnes představu jakéhosi mlhavého sentimentalismu či melancholické filantropie. Chceme-li postihnout jejich křesťanský smysl, musíme myslet právě na zkušenost prožitou Pavlem, na proměnu, k níž v něm došlo z božského podnětu a která nepoznamenala silné rysy jeho povahy, neučinila z něho slabocha a marnivého snílka, nýbrž muže s velkým srdcem, přemoženého větší Láskou. Ve svém hymnu na lásku v prvním listu Korintňanům zanechal nejpůsobivější „manifest“ převratu, jaký Kristus přináší na svět.

Od samého počátku, historicky vzato, křesťanská charita znamenala pozornost k potřebám nejkřehčích lidí: vdov, chudých, otroků, nemocných, utlačovaných... Soucit, cítění s

tím, kdo trpí, sdílení. Stala se také obviněním vzneseným proti nespravedlnostem a úsilím o jejich potírání, nakolik je to možné. Pečovat o člověka totiž znamená přijmout za svou celou jeho situaci a pomoci mu k osvobození od toho, co jej utlačuje a upírá jeho práva. Primát Milosti nevede k pasivitě, naopak znásobuje energii a dává růst vnímavosti k nespravedlnostem.

Nesmíš si myslet, že krást znamená pouze okrádat tvého bližního na jeho majetku, pokud vidíš, že tvůj bližní trpí hladem, žízní, či jinou potřebou, že nemá dům, oblečení a boty, a nepomůžeš mu, okrádáš jej stejně tak jako ten, kdo krade peníze z brašny nebo ze skříňky. Máš povinnost pomoci mu v jeho potřebě. Tvůj majetek totiž není tvůj; jsi pouze jeho správcem a máš úkol rozdělovat ho těm, kdo jej potřebují (Martin Luther).

Je to nový pohled, který má počátek v osobním zakoušení prožitku nezištnosti Boží lásky. Neumenšuje, nýbrž vyostřuje dramatické vědomí naší omezenosti, naší hříšnosti. Právě proto však s větší naléhavostí pociťujeme potřebu spravedlnosti provázené milosrdenstvím.

Odlišný je také způsob, jakým se křesťan angažuje po boku nejposlednějších, kteří mají dnes tvář osamělých starců, lidí pracujících na nejistý pracovní úvazek nebo na černo, uprchlíků či postižených. Tato angažovanost není naplňováním vlastní prázdnoty, od níž bychom snad chtěli

utíkat za pomoci „nadšeneckého“ aktivismu, který se v čase neosvědčuje jako hodnověrný a zpravidla není trvalý.

Mezi profesionálními aktivistickými nadšenci a člověkem, jehož nasazení se odvíjí ze zkušenosti obdrženího daru, zeje propast. Když přistupujeme ke zranitelným lidem upřímně, s přáním pomáhat jim, stane se, že si uvědomíme svou vlastní zranitelnost. Všichni máme zranitelná místa. A všichni potřebujeme péči, všichni potřebujeme záchranu. Proto upřímná charita ústí vždycky do modlitby, do žadonění po Boží přítomnosti, která jedině může vyléčit vnitřní zranění naše i druhých lidí.

Je tu však ještě jeden poznávací znak křesťanského nasazení ve prospěch nejposlednějších. Je to výběžek radosti, přetrvávající vždycky, možná někdy v utajení, dokonce i při setkání s velmi negativními a bolestnými zkušenostmi. Totiž společnost Přítomnosti, která neodvisí v posledku od vnějších okolností, nýbrž je darovaná, totiž blízkost Ježíši, v níž rosteme den za dnem v modlitbě a četbě evangelia. Jádrem naděje na změnu, které Charles Peguy spatřoval jako ctnost-dívku, krácející takřka ztracená v sukních svých dvou větších sester (víry a lásky), avšak ve skutečnosti právě ona, tato dívka-naděje, obě větší drží za ruku a podpírá je.

Jiří Zajíc

Parabiblický advent

Evangelický teolog Alexandr Flek, jeden z překladatelů Bible21, v roce 2018 vydal tzv. Parabibli. Jedná se o převyprávění zhruba 60 evangelijních příběhů dnešním jazykem a jejich zasazení do dnešní doby, do reálií dnešního Česka.

Jak by mohl vypadat Ježíšův příběh, kdyby se odehrál dnes. Nelekejme se však pokřivení radostné zvěsti. Právě takovou aktualizací – vytržením z dobového kontextu a jejich parafrází v dnešních kulisách se často obnaží skutečný význam, naléhavost a radikalita (od slova radix = kořen) příběhů a může přeskočit jiskra pochopení pro nás. Ostatně podobné parabiblické příběhy vymyslíme, když chceme vystihnout smysl biblických příběhů pro naše kamarády, kteří do kostela nechodí. Pro advent nám Parabible předkládá následující s názvem *Svatý průšvih* (Matouš 1:18-25):

Vánoční příběh se odehrál takhle: Mladička Marie si měla brát Josku Tesaře od nich z vesnice. Už proběhly i ohlášky v místním kostele, jenže těsně před svatbou se všechno strašně zkomplikovalo. Na Marii začalo být vidět, že je v tom.

Josefovi bylo jasné, že to nemá s ním, a jako věřící člověk věděl, co je to za průšvih. Podle Bible měl tu nevěrnici zavrhnout a nechat zlynčovat. Podle selského rozumu ji měl poslat

na potrat. Obojí se mu přičilo, a tak přemýšlel, že se s Marií prostě rozejde a všem těm problémům se vyhne. Dlouho do noci si s tím lámal hlavu, až nakonec vyčerpáním usnul.

*Tu noc měl divné sny. Zdálo se mu, že před ním stojí anděl a říká mu: „Josefe, teď to nechápeš, ale ve vaší rodině se narodí budoucí prezident. Nedělej si starosti, že je tvoje přítelkyně těhotná. Přijmi ji takovou, jaká je, i s tím, co v sobě má. To, co teď vypadá jako průšvih, je totiž svatý Boží plán. Marie bude mít chlapečka a ty ho dáš zapsat do matriky jako svého syna. Budete mu říkat Ježíš – česky **Záchranář** – protože na něj platí dávná proroctví: „On nás zachrání před našimi průšvihy.“ To je to, co měl na mysli dávný mystik Izaiáš, když psal: „**Teenagerka bude těhotná a porodí chlapečka a my poznáme, že Bůh je s námi, a ne proti nám.**“*

Vtom se Josef probudil. A konečně měl jasno. Už nebude žít podle náboženských tradic ani podle selského rozumu, ale podle svého snu. Šel za těhotnou Marií a oženil se s ní – ať si lidé říkají, co chtějí! A když po pár měsících porodila chlapečka, dal mu jméno Ježíš – Záchranář.

Tomáš Matuška

Události, co se nestaly

My a fake news

Žijeme v době informací, které je potřeba pečlivě třídit a rozmýšlet o nich.

I k nám se mohou dostávat e-mailem, nebo prostřednictvím sociálních sítí „zaručené“ informace. Stejně tak je potřeba rozlišovat mezi informací od soukromé televizní stanice a od médií „veřejné služby“ - Českou televizí a Českým rozhlasem.

Co je pravda? Těmito slovy se táže Pilát Ježíše.

I my křesťané jsme dnes a denně konfrontováni s touto otázkou, častokrát i my. Můžeme být pod vlivem desinformací. Kam to až může zajít, vidíme právě v těchto dnech na jednání současného amerického prezidenta Donalda Trumpa: Raději zpochybňuje všemožnými výmysly celý systém americké demokracie, než aby uznal svou porážku. Prostě „fake news“ jsou vážným problémem současnosti.

Již v lednu 2018 upozorňoval na problematiku lživých zpráv ve své promluvě papež František: „*Neexistuje nic takového jako neškodná dezinformace. Naopak, uvěřit v lež může mít strašlivé následky*“. Šíření falešných informací může podle papeže Františka „*sloužit k dosažení stanovených cílů, jako ovlivnit politické volby či ekonomické zisky*“, přičemž jejich účinnost zůstává spojena s jejich „*maskováním a schopností vypadat věrohodně*“.

„*Nejradikálnější protilátkou proti lži je nechat se očistit pravdou,*“ zdůraznil papež a dodal, že pravdu od klamu lze rozpoznat podle jejich plodů: zda budí spory, rozdělují či vedou

k rezignaci, anebo naopak vedou k vědomé a zralé reflexi, konstruktivnímu dialogu a plodné dynamice.

Příkladů manipulace s pravdou každý z nás nalezne mnoho i v naší zemi. Netýká se to jenom „těch ostatních“, ale bohužel i nás křesťanů. Každý z nás může, ba musí hledat to správné, to pravdivé.

Karel Čapek o pravdě a lži

Tento článek jsem psal na popud následujícího textu z pera Karla Čapka, který se mi zdá velmi aktuální:

Bože, který jsi stvořil národy a všem jsi vdechl touhu žít ve cti, zbav dnešní svět toho nejhoršího: lži. Lži, která podpírá a připravuje násilí a učí lidi nenávidět se navzájem. Lži, která otravuje národy a vykopává mezi nimi propasti, jež snad ani desítky let nevyrovnejí ...

Bože, vrať světu pravdu! Bude to víc než smlouva míru, bude to cennější než každé spojenectví. Nikdo, žádný národ, žádný stát si nebude jist, pokud mohou být lidské vztahy kdykoli korumpovány nástroji lži. Nebude jistoty, nebude smluv, nebude ničeho platného a bezpečného, pokud vědomí kteréhokoliv národa bude zkřivováno záměrnou lží. Za každou lži jde úklad a násilí; každá lež je útok na bezpečí světa. Nikdo nebude žít v míru ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu; okřídlená lež se vysměje všem pevnostem.

Lidové noviny – 25. 9. 1938

Lukáš Svoboda

Eucharistie za časů pandemie

Kněz a redemptorista Petr Beneš z vinohradské farnosti se v aktuálním čísle revue Salve zamýšlí nad otázkami, které se nám během pandemie honí myslí. Co pro nás znamenají zavřené kostely? Má nedostupnost eucharistie vliv na náš duchovní život? Není pak vyprázdňený? Z důvodu rozsahu je původní text výrazně zkrácen.

Proměny společnosti v čase pandemie koronaviru zviditelnily mnohá napětí přítomná v životě církve i každého křesťana. Sama změněná situace není jejich příčinou, spíše jim dala vystoupit, a tak se stala příležitostí k jejich reflexi. K beztak již dost početným problémům rozdělujícím církev a společnost přibylo rozdělení v chápání přístupu ke svátostem, otevření kostelů apod.

Jestliže se pravdy víry odvíjejí od skutečnosti Boží lásky zjevené v životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, v němž byl svět vykoupen, proměněn a směřuje k dovršení, veškerý náš duchovní život musí žít z přijetí a rozvinutí této události. A vrcholným projevem této účasti na ní je účast na proměně tohoto světa v eucharistii. Ta ale nesmí být ve svém působení omezena jen na bezprostřední akt jejího přijetí. Eucharistickým je celý křesťanský duchovní život. Jak její obcházení, tak její přílišné izolování a zúžení musí nutně

vést k podstatným deformacím křesťanského života.

V pohnutých časech nejistoty se naše modlitba může snadno zúžit na prosby o záchranu před nemocí, existenčními hrozbami apod. Eucharistický rozměr duchovního života nás ale vede k tomu, že hlavním smyslem modlitby je uvědomit si Boží přítomnost a žít v ní. V dobrém i zlém.

Zvláště ve chvílích, kdy prožíváme úzkost společně se všemi lidmi bez ohledu na vyznání, je třeba si uvědomit, že eucharistie není naší soukromou záležitostí, jakýmsi bonusem navíc, ale je zde vždy pro každého člověka. Zástupná oběť Kristova v ní přítomná je službou celému stvoření. Neznamená to snad, že všichni na ní musí mít vědomě podíl, ale znamená to, že bez ní by svět k vykoupení nedošel. Možná se teologicky zcela neztotožňujeme s formou slavení mše svaté bez přítomnosti věřících (teologicky i biblicky je to nepochybně sporné), neměli bychom ale proto zapomenout na onen rozměr zástupnosti a služby. A ten z eucharistie vyzařuje i do všech podob křesťanského života. Tedy i naše soukromé modlitby nejsou naší soukromou záležitostí a nejsou tak docela „dobrovolné“. Jsou realizací našeho křesťanství v církvi a pro svět.

Společenství církve se tvoří eucharistií. Je to společenství hlubší než „jen“ osobní setkávání, vždyť konečků zahrnuje i společenství s těmi, kdo byli před námi, a v Kristově pa-

měti a ustavičné přítomnosti i s těmi, kdo přijdou po nás. Slavil-li kněz a zejména biskup eucharistii v čase, kdy jsme nebyli přítomni, slavil ji vždy s námi a pro nás. To je v hloubi mnohem více než přítomnost na mši svaté prostřednictvím internetu.

Každá naše modlitba je eucharistická a každá slavená eucharistie iniciuje, shrnuje křesťanský život a podněcuje nás k svědectví. Jednoduše řečeno: náboženský život má v ideálním případě tvořit jednotu, ba dokonce celý náš život má být takový. Je-li eucharistie jeho zdrojem a vrcholem, je velkou křivdou na jejím slavení, chápe-li se jako téměř výlučný projev duchovního života. Je to její zužování a omezování. Správně chápaná eucharistie potřebuje „materií“: skutky, vztahy, modlitby.

Každodenní slavení eucharistie se stalo mnohde zvykem. V žádném případě to ale není naplnění poslání církve ani východisko k proměnám, vynuceným nejen teologickou reflexí, ale především praktickými důvody danými měnícím se postavením církve ve světě. Působení eucharistie nezávisí ani tolik na frekvenci přijímání, ale i na disponovanosti k němu a života z něho. Aspoň neblahou praxí přijímání eucharistie na Velký pátek bychom se, jako ten nejmenší pokus o změnu, měli pokusit odstranit. Zůstane-li náš pohled na eucharistii orientován na její frekvenci, nevyhnutelně se budeme pohybovat směrem k nebezpečnému klerikalismu.

Setkání farního společenství v kostele při slavení neděle jistě zůstane tam, kde je možné, „normálním“, plným způsobem realizace přítomnosti církve ve světě. Z něj ale musí vycházet všechna ostatní aktivita církve. A v případě jakýchkoli omezení bychom je neměli suplovat hledáním způsobů, jak „přijmout“ eucharistii, ale jak eucharisticky žít. Abychom mohli eucharistii plodně přijmout, musí být přijímána v kontextu slyšení Božího slova a společné modlitby věřících.

Nedostupnost eucharistie je jistě bolestivá, ... zároveň ale může být dočasná nemožnost přistupovat k eucharistii i znamením. Mnohovrstevnatým znamením provázanosti křesťanských společenství (zástupnost), solidarity se všemi, kteří nemohou bez problémů žít své povolání, znamením touhy po eucharistii, nesoucí vlastně všechny touhy, jejichž naplnění není možné bez kříže a oběti, v tajemné hloubce i znamením trvalé přítomnosti Velkého pátku a Bílé soboty v celém dějinném putování Božího lidu ...

Situace, do níž jsme byli nedávno postaveni, nás tedy neměla – a teologicky ani nemohla – vzdálit od eucharistie, ale měla nás probudit k intenzivnějšímu eucharistickému životu ... Mohli jsme si více uvědomit provázanost jednotlivých projevů života církve, docenit zásadní roli křestního kněžství, naučit se respektovat různost rolí v církvi a jejich důstojnost. Církev nepřestala žít, spíš se ukázalo, jak je na nejrůznějších místech a nej-

různějšími způsoby živá. A živost, pravdivost křesťanského života farností a komunit se ukázala právě tehdy, když byla místa, kde se viditelně projevuje náboženský život, zavřena. Je-li náboženský život téměř výhradně soustředěn „v kostele“, ukazuje to spíše na to, že důležitost a bohatství eucharistie nedoceňujeme, než že si jí vážíme.

Úryvky z příspěvku Eucharistie jako zdroj křesťanského života od P. Beneše vybral Tomáš Matuška

Farní sál na Habrovce

Naše farnost má oproti většině jiných jednu neuvěřitelnou výhodu a požehnutí: tím je zahrada a farní sál na Habrovce.

Díky tomuto prostoru se ve farnosti může pravidelně scházet celá řada našich společenství (Sedmikrásek, Noemi, katecheze, biblická hodina, manželská setkání, mužská spiritualita, setkávání sekulárních františkánů, modlitba Taizé atd.) a můžeme organizovat různé farní akce (bazary, Masopust, farní den, nedělní kavárny apod.). Zároveň své prostory můžeme pronajímat široké veřejnosti buď pro trvalé aktivity ve všední dny (cvičení, skupina šermu, zkouška orchestru, dětský pěvecký sbor a další) nebo jednotlivě o víkendech nejčastěji k oslavám svateb či jiných významných životních událostí.

To je oboustranně výhodné, lidé se potkávají, tráví čas společnými aktivitami a oslavují život a nám to pomáhá uhradit provozní náklady. A o sál je opravdu zájem. Od začátku května do konce září je zpravidla o víkendech „vyprodáno“ a většina času během týdne je také plná.

Sál prošel postupně několika renovacemi, poslední se odehrála před čtyřmi lety. Farníci blízcí i vzdálení dokázali tehdy na hloubkovou rekonstrukci (okna, fasáda, úprava vnitřních prostor, osvětlení, větrání) a výrazné rozšíření prostor, včetně zahradních úprav, vybrat 2,5 miliónu Kč. Dodnes nám to přijde neuvěřitelné. Letos v sále proběhlo malování a oprava podlahy v zádveří a stěrky na stěně v kavárně. Díky tomu můžeme dál užívat sál, který vypadá stále jako (skoro) nový.

Nicméně, aby sál mohl fungovat pro všechny bez problémů, je potřeba respektovat pár základních pravidel, která jsou často viditelně napsána na zdi nebo tam, kde je potřeba: uklízet po sobě nádobí do skříní v obou kuchyňkách (na jeho utření po umytí máme utěrky), nemanipulovat s regulátorem vytápění nebo kotlem (pokud se vám zdá, že se netopí, kontaktujte nás) či nenechávat po sobě jídlo v lednici (pokud to není alkohol, ten samozřejmě můžete ...). V opačném případě ty, kteří do sálu přijdou po nás, omezujeme nebo si z nich děláme sluhy, kteří po nás uklidí. Prosíme respektujte to.

V září tohoto roku došlo ke změně správců sálu. Po Štefanovi Verbovském jsme štafetu převzali my. Štefanovi patří veliké poděkování. Stejně jako jeho předchůdci (Josef Basík, Michal Kočiš) udržel svou pečlivostí a důsledností i nadále ziskovost sálu. Pro představu: roční náklady na provoz sálu (energie, voda, odpady, úklid, opravy, splácení půjčky od arcibiskupství, správa a další) se pohybují okolo 350 tis. Kč a zhruba okolo 450 tis. Kč jsou příjmy z pronájmů. Z rozdílu potřebujeme naspořit na případné další větší opravy. A právě díky pronájmům sálu mohou naše farní činnosti, které tvoří kolem 30 % času provozu sálu, běžet bez nutnosti je platit nebo dotovat z peněz farnosti. Tedy třetina času, kterou farnost využívá, nás od počátků pronajímání sálu nestojí ani korunu.

Letošní rok je však oproti předchozím rokům kvůli dvěma vlnám pandemie jiný. Vládní opatření omezila využívání Habrovky nejen pro víkendové akce, ale také trvalé pronájmy (nerealizované pronájmy nájemcům neúčtujeme). Tím výrazně ubylo příjmů, avšak většina provozních nákladů běží dál trvale. Zatím není důvod k panice, ale je dobré vědět, že letošní rok bude pro sál ztrátový. Doufáme ale, že ten příští rok bude lepší a k setkávání na Habrovce vstřícnější. Proto chceme tímto povzbudit vás farníky, pokud hledáte prostor pro své oslavy během roku, Habrovka je vám otevřená a využijte ji. Případně si sál

může pronajmout i vaše firma nebo zaměstnavatel. Informace o pronájmu naleznete na webových stránkách farnosti v oddíle Farní sál.

Je dobré vědět, že v případě pronájmu pro svou soukromou oslavu **mají farníci výraznou slevu**, na rozdíl od přespolních, přestože o tom na webových stránkách nepíšeme. Zároveň vás prosíme o šíření informace o možnostech pronájmu mezi vaše známé. Existuje ještě pořád spousta lidí, kteří o prostoru na Habrovce nevědí :-)

Tomáš a Hana Matuškoví

<http://www.michlehabrovka.cz/sal>

E-mail: sal@michlehabrovka.cz

Sbírky ve farnosti

Říjen 2020 – Listopad 2020

<i>Datum</i>	<i>Cíl sbírky</i>	<i>Kč</i>
1. 11.	Farní	2 820
8. 11.	Na charitní činnost v arcidiecézi	3 798
15.11.	Farní	5 455
22. 11.	Farní	6 125
	CELKEM	18 198

Dary pro farnost zaslané převodem na běžný účet: 26. 10. – 25. 11.: 13 600 Kč

Všem farníkům a návštěvníkům ze srdce děkujeme za štědrost.

P. Antonio Pérez, M.Id

FARNÍ KALENDÁŘ

Prosinec 2020

KLÍČE: **NP** Nezávazná památka • **P** Památka • **SV** Svátek • **SL** Slavnost

DOBA ADVENTNÍ

Út 1	NP	<i>SV. EDMUND KAMPIÁN, KNĚZ A MUČEDNÍK</i> Světový den boje proti AIDS 9:15 Krč – kostel / sál • Sedmikrásek 18:00 Krč – kostel / kavárna • Sekulární františkáni – Mše sv. a setkání 18:15 Michle – fara • Seminář Mystické Antropologii
St 2		20:00 Modlitba Taizé – Nácvič zpěvu od 19:30
Čt 3	P	<i>SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ, KNĚZ, PATRON MISIONÁŘŮ</i>
Pá 4	NP	<i>SV. JAN DAMAŠSKÝ, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE</i>
So 5		9:00 Michle – fara • Katecheze pro dospělé katechumeny Fernando Riello, zakladatel Misionářů Identes (1923-2004) 17:30 Michle – kostel • Mše sv. k 16. výročí úmrtí Fernanda Riela
Ne 6		2. NEDĚLE ADVENTNÍ 12:00 Krč • Svatý Mikuláš na Habrovce Sbírka • Na bohoslovce
Po 7	P	<i>SV. AMBROŽ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE</i> 17:30 Krč – sál • Katecheze dětí
Út 8	SL	PANNA MARIE, POČATÁ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU 9:15 Krč – sál • Čtyřlístek – Vánoční 18:15 Michle – fara • Seminář Mystické Antropologii
St 9	NP	<i>SV. JAN DIDAK (CUAUHTLATOATZIN)</i> 18:15 Krč – kavárna • Farní biblická hodina • Zj 4 20:00 Krč – sál • Mužská spiritualita – Chlapi
Čt 10	NP	<i>PANNA MARIE LORETÁNSKÁ</i>
Pá 11	NP	<i>SV. DAMASUS I., PAPEŽ</i>
So 12	NP	<i>PANNA MARIE GUADALUPSKÁ</i> 10:00 Michle – fara • Katecheze pro děti – 1. Sv. Přijímání
Ne 13		3. NEDĚLE ADVENTNÍ
Po 14	P	<i>SV. JAN OD KŘÍŽE, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE</i> 17:30 Krč – sál • Katecheze dětí
Út 15		9:15 Krč – kostel / sál • Sedmikrásek – Vánoční

	18:00	Krč – kavárna • Společné nešpory a františkánský růženec
	18:15	Michle – fara • Seminář Mystické Antropologii
St 16	18:45	Krč – kavárna • Ekumenická biblická hodina • Rm 5s
Čt 17	19:00	Michle – fara • Pastorační rada farnosti
Pá 18		
So 19	9:00	Michle – fara • Katecheze pro dospělé katechumeny
Ne 20		4. NEDĚLE ADVENTNÍ
Po 21	<i>NP</i>	<i>Sv. PETR KANISIUS, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE</i>
	17:30	Krč – sál • Katecheze dětí
Út 22	9:00	Krč – kavárna • Noemi
	9:15	Krč – kostel • Úklid a Modlitba matek
	18:15	Michle – fara • Seminář Mystické Antropologii
St 23	<i>NP</i>	<i>Sv. JAN KENTSKÝ, KNĚZ</i>
Čt 24		ŠTĚDRÝ DEN
DOBA VÁNOČNÍ		
Čt 24	16:00	Michle – kostel • Mše sv. s vigilií (pro starší a rodiny s dětmi) Krč – kostel sv. Františka z Assisi • 79. výročí posvěcení kostela
	24:00	Krč – kostel • Půlnoční mše svatá
Pá 25	<i>SL</i>	NAROZENÍ PÁNĚ
	8:00	Michle – kostel • Mše sv. za svítání
	9:30	Krč – kostel • Mše sv.
	11:00	Krč – kostel • Mše sv. pro rodiny s dětmi
So 26	<i>SV</i>	<i>Sv. ŠTĚPÁN, PRVOMUČEDNÍK</i>
	8:00	Michle – kostel • Mše sv.
	10:00	Krč – kostel • Mše sv.
Ne 27	<i>SV</i>	SV. RODINA JEŽÍŠE, MARIE A JOSEFA
	8:00	Michle – kostel • Mše sv.
	10:00	Krč – kostel • Mše sv.
	19:00	Krč – kostel • Mše sv.
Po 28	<i>SV</i>	<i>Sv. MLÁDÁTKA BETLÉMSKÁ, MUČEDNÍCI</i>
Út 29	<i>NP</i>	<i>Sv. TOMÁŠ BECKET, BISKUP A MUČEDNÍK</i>
St 30		
Čt 31	16:00	Krč – kostel • Mše sv. na poděkování a prosba o pomoc do nového roku
2021		
Pá 1	<i>SL</i>	PANNA MARIA, MATKA BOŽÍ
	✠	Světový den modliteb za mír
	8:00	Michle – kostel • Mše sv.

		10:00 Krč – kostel • Mše sv. 19:00 Krč – kostel • Mše sv. 23:59 Uzávěrka farního listu
So	2	<i>P</i> <i>Sv. BASIL VELIKÝ A ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ, BISKUPOVÉ A UČITELÉ CÍRKVE</i>
Ne	3	2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ
		8:00 Michle – kostel • Mše sv. 10:00 Krč – kostel • Mše sv. 19:00 Krč – kostel • Mše sv.
Po	4	17:30 Krč – sál • Katecheze dětí
Út	5	9:00 Krč – kostel / sál • Sedmikrásek 18:00 Krč – kostel / kavárna • Sekulární františkáni – Mše sv. a setkání
St	6	<i>SL</i> ZJEVENÍ PÁNĚ
		20:00 Modlitba Taizé – Nácvik zpěvu od 19:30
Čt	7	<i>NP</i> <i>Sv. RAJMUND Z PEÑAFORTE, KNĚZ</i>
Pá	8	
So	9	
Ne	10	<i>SV</i> KŘEST PÁNĚ

Farní list Řk farnosti u kostela Narození Panny Marie Praha–Michle, Baarova 52/23, Praha 4, 140 00; tel. 241 485 428, www.michlehabrovka.cz. Prosincové číslo vychází 29. 11. 2020. E-mail pro zasílání příspěvků do farního listu: farlist@seznam.cz. Redakční rada: P. Alberto Giralda Cid, Markéta Hamplová, Martina Košinová, Tomáš Matuška, Jiří Zajíc; doprava FL na faru: Monika Voženílková. Žádáme autory o pochopení pro redakční a jazykovou úpravu zaslaných textů. Uzávěrka příspěvků do příštího čísla bude v pátek 1. 1. 2021. Lednové číslo vyjde 10. 1. 2021. (Změna termínu vyhrazena.) Fotografie ze života farnosti najdete zde: <https://habrovka.rajce.idnes.cz>.